

Staříček opět chodcem

Seděl jsem na lavičce před chalupou a usilovně přemýšlel o tom, co udělat a co nechat, ať se to udělá samo. Z toho usilovného přemýšlení jsem byl natolik vysílený, že na mne šly dřímoty.

„Pomož pámbu!“ ozvalo se za plotem. Lekl jsem se, komu vadí moje „tvůrčí činnost“. Kdo jiný! Staříček Čtvrtina, který se ploužil se svým starým bicyklem cestou vedoucí do polí, kde má kmet svůj včelín. Úplně vylekaný jsem vyskočil a pozdravil s otázkou: „Dobrý den staříčku! Co vy tak opěšale? Babeta zase stávkuje?“ zeptal jsem se, neboť jeho dopravní prostředek, kterým se obvykle dopravoval na kopečky, byl v celé dědině znám velikou nechutí vozit svého pána. Sám stařík o svém mopedu rozšiřoval pomluvy a vysvětloval, že jeho přibližovadlo pochází odkudsi z rovin, a když uvidí kopeček, tak má závratě a odmítá na něj vyjet. Navíc prý je velice společenské, a když někoho na cestě potkají, tak se automaticky zastaví na kus řeči. Týkalo se to i malého psíka, který jej v kopečku vždy předběhl a měl ukrutánskou radost, že je někdo pomalejší.

Staříčkovi nebyl moc vhod můj zájem, ale přesto si opřel kolo o plot a usedl na lavičku. „To máš tak, ogare! Babetě sa u mňa asi nelúbilo a odešla pryč, načisto tak jak sa o tem zpíve v téj pěsničke: „Malá Babeta šla do světa...“ divně odpověděl stařík a byl potichu. Zvědavost mne velice trápila a vyzvídal jsem dál: „To jste ji někomu dal, prodal, nebo co jste s ní vlastně udělal?“ tahal jsem ze staříka informace. Ten zase nic, ale po chvíli odhrkl: „Včera večer byla Babeta pod střechú za chalupú a ráno byla pryč! Babka mňa podezírala, že sem ju kdesi zapomněl, jak sa mně to poslední dobú často stává, ale potom aj jí došlo, že sem poslední dva dni seděl furt enem doma.“

Tož sme začali hľadať. Bránka v plotě, kerá je za chalupú na cestu do pola, byla blbě zavřítá a byla tam stopa, jak milú Babetu kdosi smýkál ven, protože měla zamklé přední kolo. Když mňa ešte súsed potěšil zprávú, že kolem půl třetí v noci ukrutně řvali všeci psi okolo, bylo mně jasné, že můj moped je už kdesi daleko ve světě. Asi skončil v rukách „privatizátorů“, keří pilně a hlavně v noci objíždájú svůj rajón a nevynechájú ani našu ulicu.“

Privolaný policajt všecko poctivě zepsál, vyfotografoval, ale moc mňa nepotěšil. Prěj majú tých zlodějin tolík, že to nestíhájú ani vyšetřovať. A když sa jím podaří horko – těžko nekoho natrapírovať a přimknúť, tož ho zasěj súdca „pro nedostatek důkazů“ zas pustí ven. Když si aj, nedajbože, v kriminálu chvíľku pobude, tož dostane prezidentskú amnestiju a ešte vyučenější pokračuje dál. Bylo mně teho policajta aj lúto, protože dělať prácu, ze kteréj není žádná radost, je jak nabírať vodu řičicú“, skončil svoje povídání staříček a zůstal potichu sedět. Asi přemýšlel o tom, kde jeho vozidlo skončilo.

Tak jsme mlčeli oba. V hlavě se mně honily různé myšlenky a mezi jiným se mi tam mihnul starý vtip. V jednom slavném poutním místě poskakoval po ulici postarší muž a jásal: „Lidi já zas můžu chodit! Já opět chodím! Okolo jdoucí začali jásat s ním: Zázrak! Zázrak! Zázrak! Tento člověk nechodil a opět chodí! Jeden z jásajících zvědavců se zeptal: „Pane, a jak se vám ten zázrak vlastně stal?“ Zázračně uzdravený odpověděl. „Jaký zázrak? Ukradli mně auto!“

Protože mně bylo staříka líto, zahnal jsem provokativní myšlenku a došel jsem raději pro flašku slivovičky, abychom spláchli tuto nepřijemnost. Když jsem se staříčka zeptal, na co si připijeme, odhrkl, že „na zlost“! Zdraví si přej užije dost, když bude muset chodit pěšky.

Tož, aj tak ide ten nový svět!

Jan Surý